

พันธสัญญา ศัลามาร

มาชาวิร์

อิสภาพของภูตอสูเร

แสงสว่างเพียงเล็กน้อยที่ส่องลอดผ่านรอยแยกของผนังถ้ำ เข้ามากระทบเข้ากับเส้นไหมสีทองอร่ามที่ยาวระพัน ก่อให้เกิดประกายแสงสีทองเจิดจรัสไปทั่วบริเวณถ้ำ บางสิ่งบางอย่างก็ได้ขยับตัวตื่นขึ้นมา จากการหลับใหลอันแสนยาวนาน ดวงตาคูสีเทาเข้มค่อยๆเปิดปรือขึ้นอย่างช้าๆ ท่ามกลางพันธุนาการจากเวทมนตร์อันศักดิ์สิทธิ์ ไซ่เส้นขนาดมหึมาที่รัดรั้งรอบร่างสูงใหญ่ของภูตร้าย ได้เสื่อมอำนาจลงตามพันธะแห่งกาลเวลา

อสูเร คือ ภูตที่ได้กระทำความผิดโดยการคร่าชีวิตผู้คนมาเป็นอาหารของตนเอง ด้วยเหตุนี้จึงถูกเหล่านักบวชศักดิ์สิทธิ์ร้ายคาถากักขังและตรึงร่างเอาไว้ในถ้ำแห่งนี้ซึ่งอยู่ห่างไกลผู้คนลึกเข้าไปใน ป่าตีลามาร เป็นสถานที่ซึ่งผู้คนในนครลาวา ต่างก็ไม่มีใครคิดที่จะย่างกรายเข้าไป

ฟูบ! เส้นไหมสีทองอร่ามเสียดกลางอากาศเข้าไปกระทบกับผืนผ้า
 ครั้ง! ส่งผลให้โชติรวนที่ล้ามติดอยู่ตรงด้านซ้ายหลุดออกมาอย่างง่ายตาย ฟูบ!
 ตามมาด้วยเส้นที่อยู่ด้านขวา ครั้ง!!! เสียงโชติรวนทั้งหมดหลุดออกจากวงของ
 อสุเร ดังกระทบกันก้องบริเวณผ้า

ยามใดภูตร้ายบังเกิดอารมณ์โกรธเกรี้ยว นัยน์ตาสีเทาที่จะแปรเปลี่ยน
 เป็นสีแดงกำราวโลหิตมนุษย์ ความแค้นสูมอกมานานนับห้าหมื่นปีหลังจากที่
 โคนเจ้ามนุษย์ตัวเล็กกักขังอิสรภาพเอาไว้ภายในถ้ำแห่งนี้ นับว่าเป็นช่วงเวลา
 แห่งความอับยศของภูตร้ายอย่างอสูเรยิ่งนัก ภูตร้ายวาดฝ่ามือขึ้นด้านบนทั้งสองข้าง
 เพื่อทำลายผืนผ้าให้แยกแตกตัวออกจากกัน จนสามารถมองเห็น
 ท้องฟ้าสีครามเบื้องบนได้ จากนั้นภูตร้ายก็ลอยตัวขึ้นสู่ท้องฟ้ามุ่งหน้าไปยัง
 จุดหมายที่ต้องการ

สภาพของนครลาวาในปัจจุบันแทบไม่เหลือเค้าโครงเดิม ให้ภูตผู้เพ็ง
 หลุดพ้นจากพันธนาการได้พบเห็น บ้านเรือนของชาวนครที่แสนคุ้นเคยตาในห้า
 หมื่นปีก่อนได้แปรเปลี่ยนไป กลับปรากฏสิ่งนำพาที่สามารถเคลื่อนตัวไปมาบน
 พื้นดินได้อย่างน่าประหลาดใจ ภูตอสูเรค่อยๆ พรางร่างของตนเองให้โปร่งใส
 เพื่อบดบังมิให้ผู้ใดได้พบเห็น

ชาวครในยุคนี้น่าจะมีกลิ่นสาบสาบไม่ได้มีกลิ่นหอมหวานเหมือนดังเช่น
 ในอดีต เจ้าของร่างโปร่งใสลอยละลิวขึ้นสู่เบื้องบน ก่อนจะไปหยุดนิ่งอยู่บน
 สิ่งก่อสร้างที่มีลักษณะเป็นแท่งสี่เหลี่ยมสูงเสียดฟ้า มองไปทิศทางใดก็ไม่พบ
 เห็นภูตเช่นตนเองเลยแม้แต่นคนเดียว แล้วอย่างนี้ภูตเช่นเขาจะใช้ชีวิตในนครแห่ง
 ความวุ่นวายนี้ได้อย่างไร มหาภูตผู้ยิ่งใหญ่ในอดีตกลับรู้สึกหวาดหวั่นเมื่อต้อง
 เผชิญต่อสภาพที่ไม่คุ้นเคยในยามนี้

ติก ติก ติก เสียงหัวใจเต้นในจังหวะระทึกของหญิงสาวคนหนึ่ง ซึ่งกำลังก้าวเท้าไปข้างหน้า ด้วยความเร็วที่วิ่งในมุมมืดบริเวณตึกที่ทำงานของตัวเอง ความหวาดกลัวเริ่มเกาะกุมหัวใจเมื่อไฟฟ้าเกิดดับขึ้นมาฉับพลัน งานที่ถูกละทิ้งให้ทำล่วงเวลาก็ไม่อาจเสร็จตามเป้าหมาย

“อีตาบอสบ้าทำไมต้องเร่งงานขนาดนี้ด้วยนะ” ญาดาวิบ่นขณะขอยืมไฟเท้าไปยังป้ายรถเมล์ที่อยู่เรื่อยๆกับตึกที่ทำงาน แสงสว่างที่เคยมีตลอดทางเดินก็มืดดับลง กว่าจะเดินไปถึงป้ายรถเมล์ก็ราวสองร้อยเมตร หญิงสาวเหลียวมองดูรอบข้าง ก็ไม่พบเห็นแม้แต่ผู้คนที่เดินไปมาเหมือนเวลาปกติทั่วไป มีเพียงพนักงานรักษาความปลอดภัย ที่ยืนนิ่งอยู่ตรงประตูด้านหน้าทางเข้าตึกในระยะค่อนข้างไกล และในเมื่อไม่มีหวังจะพึ่งใครได้ หญิงสาวจึงต้องตัดสินใจข้ามสะพานลอยไปอีกฝั่งเพียงลำพัง

คนที่แทบจะวิ่งข้ามสะพานลอยนั้นออกอาการโล่งอกในทันที เมื่อมองเห็นแล้วว่า มีคนอื่นยืนอยู่ตรงป้ายรถเมล์ถึงสองคน และที่น่าอุ่นใจไปกว่านั้นก็คือทั้งคู่เป็นเพศเดียวกับตัวเอง นาฬิกาเรือนนำรอกบนข้อมือถูกยกขึ้นดู ญาดาวิถึงกับส่ายหน้าเมื่อมองเห็นแล้วว่าเป็นเวลาที่เที่ยงคืนกว่าแล้ว แน่หนอนว่ารถเมล์คันที่เธอขึ้นรอที่เหลืออยู่เพียงแค่สายเดียวเท่านั้นเอง หญิงสาวใช้เวลาขึ้นรถเมล์อยู่เกือบสิบนาที รถคันที่หญิงสาวต้องการก็วิ่งผ่านมาจอดอยู่ตรงหน้าสายตาของญาดาวิสอดสายหาที่นั่งว่าง หลังจากก้าวขึ้นบันไดรถได้แล้ว หายที่สุดก็พบเป้าหมายเป็นเบาะคู่ด้านซ้ายอยู่เกือบหลังสุดแถว

หลังจากจ่ายค่าตั๋วรถเมล์เป็นที่เรียบร้อยแล้ว ชมพู่ หรือ ญาดาวิ สิลากาญจน์ พนักงานบัญชีสาวของบริษัทเอกชนแห่งหนึ่งในวัย 24 ปี ก็เริ่มฟังสิริระกมลหุทัยที่ปกคลุมไปด้วยเส้นผมสีน้ำตาลอ่อนยาวตรงประบ่าของตัวเองไปที่พนักงานฟังหลัง ก่อนจะหลับตาลงสนิทด้วยความเคยชิน เพราะว่าเธอจะต้องนั่งรถเมล์คันนี้ไปอีกราวสี่สิบนาทีที่กว่าจะถึงคอนโดมิเนียมของตัวเอง กลิ่นกายหอมอ่อนๆ

ของหญิงสาว ทำให้ชายหนุ่มที่นั่งอยู่ด้านข้างร่วมเบาะเดียวกันติดฝั่งหน้าต่างหันกลับมามองคนที่กำลังหลับตาหิริมอย่างมีความสุข

‘กลิ่นมนุษย์ผู้นี้ช่างแตกต่างจากผู้อื่นยิ่งนัก ให้ความรู้สึกเหมือนผู้คนที่เมื่อห้าหมื่นปีที่แล้ว รสชาติชวนลิ้มลองให้หนุ่มลิ้นเสียกระไร’ ภูตสูเรณีก็อย่างกระหายในรสชาติอันแสนจะคุ้นเคยในอดีต

ตลอดทั้งวันภูตร้ายได้ลองนั่งสิ่งนำพาหน้าตาแปลกประหลาดที่สามารถเคลื่อนตัวได้เร็วพอๆกับการลอยตัวของเขา จนถึงปานนี้ก็ยังไม่รู้จะไปไหนได้อีก และเป็นที่น่าแปลกยิ่งนักใช่เจ้าสิ่งนี้พอขึ้นมาก็จะมีคนมาเรียกเก็บอะไรบางอย่างจากเขา ดังนั้นภูตสูเรณีจึงย้ายเวทมนตร์ให้ตนเองมีสิ่งที่ยึดต้องการออกมาให้ และก็ได้รับเศษกระดาษสีเหลี่ยมเล็กๆกลับคืนมา ผู้คนที่นั่งข้างแปลกนักต้องใช้เศษโลหะแลกกับเศษกระดาษ เพื่อที่จะได้นั่งสิ่งนำพารูปร่างสี่เหลี่ยมเคลื่อนที่ได้

เหมือนจะเป็นความเคยชินในแต่ละวัน เมื่อรถเมล์แล่นมาเกือบจะถึงป้ายที่ญาติตาวิต้องลง หญิงสาวก็ลืมตาขึ้นได้ในจังหวะพอดีกับที่จะต้องลงในป้ายหน้า เจ้าของร่างบางรีบลุกขึ้นแล้วตรงไปกดออกตรงประตูรถ เมื่อรถจอดสนิทอยู่กับที่ญาติตาวิก็ก้าวเท้าลงอย่างรวดเร็ว ร่างสูงราวสองฟุตของคนที่นั่งอยู่ด้านข้างรีบลุกขึ้นเดินตามหญิงสาวไป เห็นผมที่เคยยาวระเหินสีทองอร่ามถูกเปลี่ยนให้กลายเป็นสีดำสนิทยาวแค่เพียงเอว มัดรวบเอาไว้กลางหลังอย่างเรียบร้อยป้องกันไม่ให้เป็นที่สะดุดตาแก่ผู้พบเห็น หลังดวงอาทิตย์ตกดินเขาก็ยุติการพรางร่าง

ญาติตาวิรู้สึกไม่ชอบมาพากลเมื่อสัมผัสได้ว่า มีเงาตะคุ่มของบางคนเดินตามหลังมาตั้งแต่ตอนลงจากรถเมล์แล้ว ตอนแรกหญิงสาวคิดว่าตัวเองคงคิดมากไปเอง แต่ครั้นพอผ่านมาได้สักพักหนึ่งใครคนนั้นก็ยังคงตามติดไม่เลิก คนโตมึนเมียมก็อยู่ห่างจากตรงนี้อีกสามร้อยเมตร ระหว่างทางเดินก็ไม่ได้มีแสงสว่างเท่าไร วิญญาณเดอริโซคจะวิ่งผ่านไปมาก็ไม่มีสักคน ความหวาดหวั่นเริ่ม

เกาะกินหัวใจ แต่ก็ไม่กล้าหันกลับไปมองด้านหลังตรงๆ ญาคาวีเริ่มเร่งฝีเท้าให้เร็วขึ้นเกือบจะเข้าขั้นวิ่งก็ว่าได้ แม้ไม่ได้หันกลับไปมองก็รู้สึกได้ว่าใครคนนั้นยังคงตามหลังมาติดๆ เม็ดเหงื่อที่เริ่มจะผุดขึ้นเต็มใบหน้าจากการเดินแกมวิ่ง

“อู!” เสียงอุทานออกมาด้วยความตกใจ เมื่อมีมือเย็นเยือกของใครบางคนคว้าหมับเข้าที่ต้นแขนของตัวเอง

“กรี๊ด!!!” ตามมาด้วยเสียงกรี๊ดร้องด้วยความตกใจสุดขีด เมื่อเห็นชายร่างสูงยืนอยู่ด้านหลัง ฝ่ามือของคนร้ายก็กดยับปากตัวเองเอาไว้จนสนิท ทว่าเสียงร้องเมื่อครู่ของญาคาวีก็เรียกความสนใจจากผู้คนที่อาศัยอยู่ในละแวกนั้นได้ บางบ้านถึงกับเปิดไฟสว่างจ้าระโงกหน้าออกมาดูด้วยความแปลกใจ ภูตสุเรสปลดออกมาหนึ่งถ้อยคำ ก่อนจะพรางร่างไปรุ่งโรยหายไปต่อหน้าต่อตาของญาคาวี

“หนูๆเป็นอะไรหรือเปล่า?” ชายวัยกลางคนจากบ้านหลังหนึ่งเดินออกมาถามด้วยความเป็นห่วง ขณะที่คนตกใจหลุดตัวลงป็นิ่งอยู่กับพื้นอย่างหมดเรี่ยวแรง

“นะหนู เห็นผีค่ะ”

“ฮา! ผี” คนที่เพิ่งเดินออกมาจากบ้านระงับกันอยู่กับที่ ก่อนจะกวาดสายตามองบริเวณรอบๆ ด้วยแววตาตื่นกลัวจากถ้อยคำที่ญาคาวีเอ่ยออกมา แต่ก็ไม่พบเห็นความผิดปกติใด

“ไม่มันังไม่มีหรอกผีนะ รีบกลับบ้านได้แล้วไหวหรือเปล่าให้ลุงไปส่งไหม”

“ดีค่ะคุณลุง คอนโดหนูอยู่ตรงหน้านี้เองค่ะ” คนกลัวไม่คิดปฏิเสธแต่อย่างใดพร้อมกับนัยหน้าไปยังตึกสูงยี่สิบกว่าชั้นที่เดินอีกไม่กี่ก้าวก็ถึงแล้ว

“ไปเดี๋ยวลุงไปส่ง” คนหวังดีตรงเข้าไปประคองร่างที่อ่อนปวกเปียกให้ลุกขึ้นยืน แล้วจัดการพาไปส่งถึงหน้าคอนโดมิเนียมนั้น ญาคาวียกมือขึ้นไหว้ขอบคุณด้วยความซาบซึ้งใจ ชายวัยกลางคนยิ้มตอบรับก่อนจะหันหลังเดินกลับไปยังบ้านของตัวเอง

ภายในลิฟต์โดยสารภูตาวีกำลังยืนแข่งขาसनัระริกอยู่ด้วยความกลัว จากเหตุการณ์เมื่อครู่ มองไปยังปุ่มตัวเลขที่อยู่ตรงหน้า 21 เธออยู่ที่ชั้นนั้นนี้วีเรียวเล็กจิ้มลงไปบนเลขสองกับหนึ่งที่อยู่ติดกัน ก่อนจะสูดลมหายใจเข้าปอดลึกๆ เพื่อเรียกความกล้าของตัวเองกลับคืนมา

“ถึงสักที” หญิงสาวก้าวเท้าออกจากลิฟต์มาหยุดอยู่ตรงหน้าห้อง 2116 หยิบคีย์การ์ดเสียบเข้าตรงช่องแล้วเปิดประตูเข้าไปภายใน หลอดไฟภายในห้องสว่างจ้าขึ้นทุกดวง คินนี่เธอจะนอนหลับลงได้หรือเปล่า ชายหนุ่มร่างใหญ่ในเงามืดยังเป็นภาพอันน่ากลัวตามติดอยู่ในหัวของภูตาวี

ภูตาวีหึ่งสะทีกลงบนโซฟานุ่มด้วยความเหน็ดเหนื่อยและหวาดกลัว เห็นทีฟุ้งนี้คงต้องโทรศัพท์ไปขอลาหยุดสักหนึ่งวัน ให้หายขวัญหนีดีฝ่อเสียก่อน ไม่รู้เจ้านายจอมงกของเธอจะยินยอมหรือเปล่า แต่ยังไม่ทันจะได้จินตนาการไปไหนไกล สิ่งที่สยดสยองแบบที่เธอไม่เคยพบเห็นมาก่อนก็ค่อยๆ ปรากฏร่างขึ้นตรงหน้าอย่างช้าๆ คนเห็นดวงตาเบิกโตอ้าปากค้างด้วยความตกตะลึง จากนั้นก็กรีดร้องออกมาจนสุดน้ำเสียง ก่อนจะหมดสติลงไปในเวลาต่อมา

ภูตอสูรหนึ่งอย่างลงด้านข้างกับคนหมดสติ ฝ่ามือหนาจับพลิกใบหน้าของหญิงสาวให้เงยขึ้น ดีที่ที่ใช้พลังเก็บกักน้ำเสียงเมื่อครู่เอาไว้ ไม่เช่นนั้นผู้คนคงได้แตกตื่นกันไปทั่ว ช่วงเป็นสตรีที่มีความหุดผาดบนใบหน้า ดวงตากลมโตถูกประดับด้วยขนตาหนางอนยาวเป็นแพ จมูกได้รูปปรับกับริมฝีปากอวบอิม ทุกส่วนรวมกันแล้วทำให้หญิงสาวตรงหน้าแลดูน่าพิศมัยอยู่ไม่ใช่เน้อย

‘ไมสิ ภูตเช่นข้าไม่เคยทิวาสมนุษย์’ เสียงหนึ่งค่านอยู่ในใจของภูตร้าย

‘ท่านภูตอสูร ท่านตื่นแล้ว พวกข้าเฝ้ารอคอยท่านมานานแสนนาน เหลือเกิน’ เสียงหนึ่งดังก้องในมโนนึก ทำให้ภูตอสูรละความสนใจต่อร่างบางตรงหน้า

‘พวกเจ้าติดต่อข้าได้อย่างไร ข้าอยู่ในภพหนึ่งที่ห่างไกลมาก’ ข้อข้องใจนี้ก่อเกิดขึ้นในทันใด ก่อนจะตามมาด้วยความคาดหวังในบางสิ่ง

‘พวกข้าสามารถรับกระแสจิตของท่านผ่านมโนนี้ก็ได้ จริงอย่างที่คาดการณ์กันเอาไว้ เวลานี้เป็นช่วงที่ช่องว่างระหว่างภพเปิดออก ซึ่งถ้าผ่านพ้นไปแล้วมันจะปิดไปตลอดกาล ท่านภูตอสูเรือบ้าวก้าวข้ามภพกลับมาที่นี้เถอะ ท่าน’

‘ข้ากลับไปแน่ ไปตามทวงแค้นพวกเจ้านักบวชนั่น’ หลังจากปล่อยกระแสจิตไปแล้ว ภูตอสูเร็ก็นหันกลับมาองหน้าของหญิงสาวที่นอนหมดสติอยู่บนโซฟา คิ้วเวียวเล็กน้อยเข้าหากันเล็กน้อย ก่อนจะค่อยๆ แสยะรอยยิ้มออกมา

“เดินทางไกลข้าควรจะมีอาหารติดไม้ติดมือไปด้วย เมื่อเกิดหิวระหว่างทาง” เอ๊ยแล้วภูตร้ายก็ซ่อนร่างของคนบนโซฟาเข้าหากกกว้าง พาห้องข้ามภพกลับไปยังโลกเมื่อห้าหมื่นปีที่แล้วด้วยกัน

“กรี๊ด!!!” *พริบ!!!* เสียงฝูงนกป่าพร้อมใจกันบินขึ้นฟ้าด้วยความตกใจ บรรดาสัตว์น้อยใหญ่ก็พากันแตกตื่นราวกับป่ากำลังจะถล่มก็ไม่ปาน หญิงสาวยันกายกระดกหนีอย่างรวดเร็ว หลังจากฟื้นขึ้นมาได้ไม่ถึงหนึ่งนาที ดวงตาคู่กลมโตมองเห็นได้ว่าตัวเองไม่ได้ยืนอยู่บนพื้นดิน แต่กลับกลายเป็นว่าห้อยตัวอยู่บนต้นไม้ใหญ่ที่มีความสูงเทียบเท่าตึกสิบชั้นในกรุงเทพฯ

“จะตื่นทำไม เตี่ยผมซ้าก็พันกันยุ่ง” น้ำเสียงหัวนจัดของเจ้าของเส้นผมสีทองอวามเอ่ยคุ ทำให้อีกคนรีบหันมายังต้นตอของเสียง ดวงตาคู่กลมเบิกกว้างออกด้วยความตกใจอีกครั้ง

“กะแกไฉ่มีราย...ไม่จริง” ญาตาวีกกล่าวได้เพียงเท่านั้นก็ต้องตกใจอีก เป็นระลอกที่สอง เมื่อเห็นว่าที่นอนคล้ายใยไหมที่รองรับร่างของตัวเองเอาไว้กับ ดันไม้ใหญ่ ไม่ใช่สิ่งอื่นใดแต่เป็นเส้นผมสีทองอร่ามของเจ้ามีรายตัวนั้นนั่นเอง ต้องเรียกว่ามีรายก็เพราะว่า คนที่โหนจะมีผิวเรียวเล็กยิ่งกว่าผู้หญิง ดวงตา เรียวรืออย่างกับพระเอกหนังจีน แดงเส้นผมสีทองยาวจนแทบจะวัดไม่ได้ นั่นอีก

“ไม่จริง...ฉันฝันอยู่ ต้องตื่นๆ” หญิงสาวใช้ฝ่ามือของตัวเองตบลงบน โบริหน้าเบาๆ ก่อนจะรู้สึกได้ว่านี่ไม่ใช่ฝันแล้วเพราะว่าเธอรู้สึกเจ็บ

ฟูบ! ภูตอสูรรีบเก็บเส้นผมของตนเองให้ออกจากร่างของอีกฝ่าย

“ร้าย!” คนไร้ที่รองรับร่างร้องออกมาด้วยความตกใจ เมื่อรูปร่างของ ตัวเองก็ลอยละลือลงสู่พื้นเบื้องล่างด้วยความเร็วสุดขีด ‘ตายแน่ เธอต้องตาย แน่ๆ พ่อแก้วแม่แก้วช่วยด้วย! ญาตาวีนึกภาวนาอยู่ข้างใน แต่เฮ้...ทำไมไม่ ถึงพื้นสักที’ ดวงตาคู่กลมโตเปิดลิ้มลิ้มขึ้นอย่างช้าๆ ก่อนจะพบว่าตัวเอง สามารถลอยอยู่เหนือพื้นดินได้ โดยมีเส้นผมสีทองเพียงไม่กี่เส้นรองรับอยู่ได้ฝ่า เท้า

ตุบ! เสียงเหมือนของหนักหล่นจากที่สูง และร่างของบางคนก็กลิ้ง ชลุลจลจไปกับพื้นหญ้าอย่างรวดเร็ว

“ฮ่า ฮ่า ฮ่า” เสียงหัวเราะดังขึ้นกลางปากกว้าง ภูตอสูรนึกพอใจใน ผลงานของตนเองอยู่ไม่น้อย มองดูเศษหญ้าแห้งติดตามเส้นผมแล้วก็ยิ่งระเบิด เสียงหัวเราะออกมาค่อนข้างดัง

“หน้าตาไม่ดีแล้วยังจะนิสัยแย่อีก” เวลาที่คนถูกแกล้งลิ่มแม้กระทั่ง ความกลัวที่ยืนอยู่ตรงหน้า กลับรู้สึกโมโหที่อีกฝ่ายเอาแต่หัวเราะเยาะตัวเองอยู่ แบบนั้น

“เจ้ารู้ตัวหรือเปล่าว่าพูดอยู่กับใคร!”

“ไม่รู้แล้วจะทำอะไร!” หญิงสาวตะโกนใส่หน้าภูตร้ายอย่างลิ่มตัว ภูตอสูรแสบระรอยยิ้มออกมา ก่อนจะวาดฝ่ามือขึ้นเพียงเบาๆ

“โอ๊ย!” คนปากดีร้องขึ้นด้วยความเจ็บเมื่อรู้สึกเหมือนมีสายลมมา กระแทกบริเวณใบหน้าเข้าอย่างจัง

“ยังจะปากดีอีกไหม?”

“...” หญิงสาวกัดฟันแน่นด้วยความโกรธ

“คุณหาฉันมาที่นี่ทำไม?” เมื่อตั้งสติได้หญิงสาวก็รวบรวมความกล้าถามเขาออกไป

“พามาเป็นอาหาร เมื่อหิวระหว่างทาง” คนตอบลอยดังลงมาเหยียบย่ำอยู่บนพื้นดินเดียวกันกับญาติสาวี่ ส่วนคนถามก็อ้าปากค้างแข็งไปชั่วขณะด้วยความคาดไม่ถึงในคำตอบของเขา

“อาหาร หมายความว่ายังไง?” สมองอันมีรอยหยักค่อนข้างเยอะประมวลเหตุการณ์ทั้งหมดอย่างรวดเร็ว เธอถูกมีรายจับตัวมาเป็นอาหาร อาจจะต้องถูกจับฉีกเนื้อออกเป็นชิ้นๆ โอ ไม...ใครก็ได้ช่วยฉันที

“ไม่จริง ฉันเป็นคนจะมากินได้ยังไง?”

“ข้าคือภูตอสูร กินเนื้อมนุษย์เป็นอาหารอยู่แล้วไม่ใช่เรื่องแปลก”

“เนื้อของฉันไม่อร่อยหรอก มันฝาดๆ ขมๆ อมเปรี้ยวนะ” ญาติสาวี่หาทางเอาตัวรอดแบบมั่วซั่ว เหลียวมองหาทางหนีแทบไม่เจอ มีแต่ปากกับต้นไม้ที่สูงจนเกินจะอยู่ในโลกมนุษย์ได้

“ตอนนี้ข้ายังไม่หิว เจ้าวางใจได้”

“จริงนะ ละแล้วที่นั่นมันที่ไหนกัน?”

“ป่าตีลามาร”

“ป่าตีลามาร...ใช่กรุงเทพฯหรือเปล่า?” คำถามของหญิงสาวเรียกปมชวตที่คว่ำเรียวเล็กของภูตอสูรได้

“กรุงเทพฯ เจ้าถามแปลกๆ กรุงเทพฯคืออะไรข้าไม่รู้จัก ที่นี่คือนครลาวาและตรงที่เราอยู่กันนี่ก็คือป่าตีลามาร สถานที่แห่งความอัปยศอดสูของข้า”

ดวงตาเขียวเปล่งประกายเคียดแค้นขึ้นมาทันที เมื่อต้องย้อนนึกถึงเรื่องราวในอดีตกาล ความพ่ายแพ้ที่นำเขาไปสู่การจอบจำนั้หน้าหมื่นปี

“โอ๊ย อยากจะตาย กรุงเทพฯก็คื้ที่ที่ฉันอยู่ แล้วคุณก็ไปจับตัวฉันมานี่ใจ” ญาตาวิศรวญออกมาอย่างเหน้อยใจ

“ถ้าเป็นที่นั่นละก็ฉันเวลาไปอีกห้าหมื่นปี ที่ตรงนี้ข้าพาเจ้ายอนเวลากลับมาในอดีตกาล”

“ห้าหมื่นปี! หมายความว่าตอนนี้เราอยู่ในอดีตเมื่อห้าหมื่นปีที่แล้วอย่างนั้นหรือ?”

“ถูกของเจ้า”

“โอ๊ย ฉันอยากจะบ้าตายพาดันกลับเดี๋ยวนี้เลย” ญาตาวิศรวญใส่ภูตสูเร่ด้วยความโกรธ และยังไม่อยากจะเชื่อว่านี่คือเรื่องจริง

“ไม่ได้ เส้นของกาลเวลาปิดไปแล้วเจ้าไม่มีวันได้กลับไปอีก”

“ไม่จริง! คุณโกหก”

“เจ้านี้พูดไม่รู้เรื่องข้าพาเจ้ามาเป็นอาหาร ก็แสดงว่ายังมีใจเจ้าก็ไม่มีวันได้กลับไปอยู่แล้ว” ภูตสูเร่หนักเคืองอยู่ไม่น้อยที่ถูกหญิงสาวควาดใส่หน้าเสียดัง ภูตร้ายขยับริมฝีปากร้ายคาถาบางอย่างออกมา

“ว้าย!” ร่างของญาตาวิศรวญวือขึ้นไปกลางอากาศ เรียกเสียงร้องด้วยความตกใจของหญิงสาวอีกครั้งหนึ่ง ก่อนเสื่อผ้าในชุดทำงานจะหลุดขาดวินออกจากร่าง แล้วถูกแทนที่ด้วยอาภรณ์ชุดใหม่ของคนในโลกยุคนี้แทน

ดับ! ร่างบางหล่นลงมากระทบพื้นดินอย่างแรง เมื่อภูตร้ายหยุดท่องคาถาลง

“ไอ้บ้า! วางฉันลงตู่ไม่เป็นหรือยังใจ แล้วมีสิทธิ์อะไรมาเปลี่ยนเสื่อผ้าให้ฉันแบบนี้” คนเจ็บคลำกันตัวเองป้อยๆ ก่นเสียด่าออกมาอย่างโมโห

“เรือนร่างของมนุษย์ไม่มีอะไรนำพิสมัยนักหรอก เจ้าหยุดไว้วายได้ใหม่ข้าหนวกหู” ภูตสูเร่เหย้อออกมาอย่างนึ้กรำคาญใจ

“ไม่น่าพิศมัยหรือ ไข่มีบ้า!” ญาติาวีนึกอายก็อายนกรรกกิกรร นีมันเกิดอะไรขึ้นกับชีวิตของเธออยู่ตุ่ๆก็เจอผี ตื่นขึ้นมาอยู่ในอดีตเมื่อห้าหมื่นปีที่แล้วนี่อีก

“แล้วคุณเอาชุดบ้าอะไรมาใส่ให้ฉัน” นิ้วมือเรียวยาวตึงชายชุดที่ตัวเองสวมอยู่ออกมาดู ชุดเสื้อผ้าเนื้อหยาบๆ สีเหลืองหม่นที่มีตัวเดียวยาวตลอดตั้งแต่คอจรดปลายเท้า มีเพียงผ้าแถบสีเทาคล้ายดักจากปอบ่านอะไรสักอย่างคาดตรงเอวเอาไว้ เป็นชุดเดียวกับที่ภูตอสูรสวมใส่อยู่ เพียงแต่ว่าของเธอเป็นสีดำและที่คาดเอวกลับเป็นสร้อยอัญมณีสีแดงคาดทับผ้าแถบสีน้ำตาลอีกที

“ชุดของคนที่นี่เขาสวมใส่กัน ชุดของเจ้ามันแปลกเกินไป”

“ก็...” ยังไม่ทันที่ญาติาวีจะได้แย้งตอบ บางสิ่งที่เรียกร่องความสนใจได้มากกว่าลอยลี้วผ่านหน้ามา

ภาพของสิ่งมีชีวิตรูปร่างแปลกประหลาดลอยตัวนิ่งอยู่ตรงหน้า ทำให้หญิงสาวถึงกับอ้าปากค้างด้วยความตกใจ ใบหน้าของเจ้าพวกนี้มันคืออะไรกัน มีหูแหลมตาเรียวยาวสีประกายสีแดงกำ เส้นผมสีขาวยาวลากถึงพื้น ทุกตัวจะมีหางสีดำยาวไหลพันออกมา ลำตัวก็เป็นเมือกลักษณะลื่นสีน้ำตาลคล้ำ ความสูงประมาณสองเมตร มีเสื้อผ้าใส่ก็เหมือนไม่ได้ใส่ แต่พันกายเอาไว้กันเปลือยเท่านั้นเอง

“ข้าไกรรหวัหน้าภูตทศบูรพา ขอต้อนรับการกลับมาของท่านอสูเร” หัวหน้าภูตทศบูรพาคุกเข่าลงบนพื้นดินแล้วก้มศีรษะทำความเคารพมหาภูตส่งผลให้บรรดาภูตเผ่าพันธุ์เดียวกันกระทำตามอย่างพร้อมเพรียง

“พวกเจ้าลุกขึ้นเถอะ ขอบใจมากที่มาต้อนรับข้า” ภูตร้ายยกฝ่ามือขึ้นตรงหน้าเป็นสัญลักษณ์ให้ยืนขึ้นได้

“ท่านอสูเร แล้วนั่นใครกันล่ะท่าน?” ภูตไกรรเบือนหน้าไปทางหญิงสาวมนุษย์ที่กำลังยืนตะลึงอยู่ข้างนายเหนือหัวของตนเอง

“นางเป็นอาหารของข้า” ภูตอสูเรตอบเพียงสั้นๆ ก่อนจะรวบเอา
ของญาติเข้ามามีในอ้อมกอด แล้วลอยตัวขึ้นสู่ท้องฟ้าไป

“ข้าอยากจะหักผ่อนสักกระยะ ไม่ต้องตามมา” วาจาแสนเด็ดขาด
ประกาศก้องให้ทุกคนได้ล่วงรู้ ก่อนจะหายลับไปต่อหน้าต่อตาของภูตทั้งหลาย
ภูตบนพื้นล่างมีคำถามอยู่ในใจมากมายว่าสตรีนางนั้นเป็นใคร โยนายเหนือหัว
ของพวกเขาจะต้องหอบหิวนางตามติดไปด้วย

SAMPLE

ห้องป่าตีลามาร

บบดับไม้ใหญ่ที่สูงเทียบเท่าตึกสิบชั้น หญิงสาวในโลกหน้ากำลังนั่งมองดูวิวทัศนียภาพด้วยความพิศวง หลังจากถูกภูตร้ายพาลอยละล่องไปมาแทบทั้งวัน ในที่สุดก็ค้นพบต้นไม้ที่สามารถใช้เป็นสถานที่หลบซ่อนในคำคืนนี้ ญาคาวีได้เรียนรู้เพิ่มเติมว่าภูตอสูรจะต้องนอนบนต้นไม้สูงเหล่านี้ ไม่ได้มีที่อยู่อาศัยเหมือนมนุษย์ทั่วไป

สิ่งมหัศจรรย์ที่ได้พบเจอจากการล่องไปมาทั่วบริเวณป่าตีลามาร ทำให้หญิงสาวได้พบเห็นความแปลกใหม่ในชีวิตอีกหลากหลายรูปแบบ มีทั้งนกตัวใหญ่ที่มีขนาดลำตัวใหญ่ราวกับม้าก็ไม่ปาน ต้นไม้ของที่นี่มีขนาดความสูงเท่าตึกหลากหลายขนาด และลำต้นก็ใหญ่พอๆกับแท็งก์น้ำในกรุงเทพฯ สัตว์ป่าของที่นี่ก็หน้าตาและรูปร่างแสนจะแปลกประหลาด ตรงที่มักจะมีปีกติดอยู่บน

หลังแทบทุกตัว ไม่ว่าจะเป็ลือดาว ช้างป่า กระทิง สิงโต ฯลฯ แต่ละตัวมีขนาดใหญ่มากกว่าในปัจจุบันถึงเท่าหนึ่ง ช้างเป็นเรื่องราวที่น่าอัศจรรย์ยิ่งนัก

ญาคาวิเอนตัวลงไปนอนบนเปลที่ภูตอสูเรใช้คาถาทำให้เถาว์ล้วยพันตัวเข้าหากัน จนกลายเป็นเปลนอนสำหรับคนทั้งคู่ในค่ำคืนนี้

“ทำไมพวกมันถึงรูปร่างหน้าตาแบบนี้ล่ะ?” หญิงสาวเอ่ยถามขณะที่แผ่นหลังแนบกับเถาว์ล้วยสานเป็นที่เรียบร้อยแล้ว ภูตอสูเรไม่ได้มีรูปร่างน่าเกลียดน่ากลัวแบบนั้น อย่างมากก็แค่ผมสีทองอำมยาวเพ็ช นูก็ปกติ ดวงตาก็เขียววิเหมือนกับทุกคน เว้นแต่คิ้วที่ดูเหมือนจะเส้นเล็กเขียวเกินมนุษย์ผู้ชายทั่วไป นอกจากนั้นก็ไม่ได้มีอะไรแปลกประหลาดอย่างพวกในตอนกลางวันเลย คนถูกถามชำเลืองมองดูอีกคนที่อยู่กันคนละกิ่งไม้แต่ต้นเดียวกัน

“พวกกลางวันนะหรือ?”

“ใช่”

“พวกนั้นคือเผ่าพันธุ์ภูตที่ไม่สมบรูณ์”

“ไม่สมบรูณ์อย่างนั้นหรือ?”

“ใช่ ไม่สมบรูณ์”

“แล้วทำไมพวกเขาถึงได้เคารพยำเกรงคุณล่ะ” คำถามแปลกๆยังคงออกมาจากปากของญาคาวิอยู่เรื่อยๆ

“เพราะว่าข้ามีพลังอำนาจมากกว่าจึงเป็นที่ยำเกรงของภูตที่เผ่าพันธุ์ด้อยกว่ายังไงล่ะ ถามมากไม่เหมาะสมกับการเป็นสตรีเลย เจ้ารีบนอนได้แล้ว ฟุ่งนี้เราจะเข้าเมืองกัน” เอ่ยเสร็จภูตอสูเรก็หลับตาลงไปอย่างง่ายดาย

“บ้าจริงหลับง่ายจัง” ญาคาวิเบ้ปากใส่ภูตร้ายก่อนจะปิดเปลือกตาของตัวเองลงบ้าง

สถานที่หลับนอนแสนแปลกกับความสูงเกินจริงทำให้ญาคาวิยากที่จะข่มตาหลับลงไปได้ คนพลัดโลกจึงได้เพียงลืมนตาปริบๆ มองดูความน่ากลัวของป่าแห่งนี้แทน พระจันทร์ดวงขนาดมหึมาเทียบได้กับสนามบาสเกตบอลได้เลย

ที่เดียว บริเวณรอบๆดวงจันทร์ยังมีดวงดาวขนาดใหญ่เท่าลูกฟุตบอลเรียงรายกันอยู่นับร้อยดวง นี่มันเป็นโลกยุคไหนกัน ไร้ซึ่งแสงสว่างจากไฟฟ้า ไม่มีโทรทัศน์มือถือ ไม่มีเฟรซึก ไม่มีไลน์ ไม่มีทวิตเตอร์ ฯลฯ มีเพียงความเงียบสงัดในยามค่ำคืน เงียบชนิดที่ว่าทำให้เธอได้ยินเสียงลมหายใจของเขาสลับกับเสียงสายลมที่คอยกล่อมซับ เป็นท่วงทำนองเว้งว่างเดียวดายจนหนาวเหน็บไปถึงซั้วหัวใจ หวังว่าตื่นขึ้นมาในวันพรุ่งนี้เธอจะยังคงอยู่ในคอนโดมิเนียมของตัวเอง และที่นั่นมันคือ ความฝัน!

แสงแห่งรุ่งอรุณ สาดส่องเข้ามากระทบใบหน้าของคนหลับในยาม

เช้า ญาดาวิชัยับเปลือกตาขึ้นลงสองสามทีก่อนจะต้องขยับตาของตัวเองแรงๆกับสิ่งที่ได้พบเห็น หญิงสาวยกมือขึ้นหยิกแก้มตัวเองเบาๆ ความรู้สึกเจ็บแปลบทำให้รู้ว่านี่มันไม่ใช่ ความฝัน! แสงแดดในยามเช้ามีถึงเจ็ดสีดังสายรุ้งเด่นระบำไปทั่วทั้งบริเวณป่า ปรากฏเหล่านกป่าขนาดเล็กสีขาวบริสุทธิ์บินว่อนกันเป็นวงกลมอยู่เหนือท้องฟ้า ส่งเสียงประสานกันในท่วงทำนองแสนไพเราะ ดังเสนาะไปทั่วบริเวณป่าราวกับนาฬิกาปลุกในยามเช้า

“แสงแดดที่นี่เป็นสีรุ้ง...” เจ้าของริมฝีปากอิมเอ่ยออกมาอย่างนึกถึงในสิ่งที่พบเห็นอยู่ ญาดาวิเฉลยยกมุมปากทั้งสองข้างขึ้นอย่างตื่นเต้นในความงดงามเบื้องหน้า

“แสงแดดพวกนี้มันจะหายไปในช่วงสายๆของวัน” ใครบางคนตื่นขึ้นมาพร้อมกับคำตอบ

“แล้วพวกมันล่ะ” หญิงสาวขี้นิ้วไปยังฝูงนกสีขาวตัวน้อยที่บินวนกันเป็นวงกลมอย่างไม้ออมเหน็ดเหนื่อย

“หน้าที่ของมันเป็นคือการกล่อมปลุกสิ่งมีชีวิตในป่าสึลามารให้ตื่นในยามรุ่งอรุณสาดส่อง”

“เป็นนาฬิกาปลุกนี้เอง นำทั้งจิ้ง เอ๋อนี่คุณ...”

“หยุด! อย่าเรียกข้าแบบนี้” ภูตอสูเร่ยื่นฝ่ามือของตนเองไปข้างหน้าเป็นการห้ามปรามอีกฝ่าย

“อ้าวแล้วจะให้เรียกว่าอะไรล่ะ”

“อสูเร่ ข้าชื่อนี้อนุญาตให้เจ้าเรียกชื่อนี้ได้”

“ถ้าฉันฉันชื่อญาดาวิหรือชื่อเล่นว่าชมพู่ ฉันก็อนุญาตให้คุณเรียกชื่อนี้ได้” ญาดาวิล้อเลียนประโยคคำพูดของเขาบ้าง

“ญาดาวิเจ้าจงไปอาบน้ำที่ลำธารตรงป่าด้านในตรงโน้น ก่อนที่เราจะเดินทางเข้าไปในเมืองที่มีแต่พวกมนุษย์อาศัยอยู่” ภูตอสูเร่ชี้นิ้วไปยังบริเวณที่เป็นน้ำตกใจกลางป่ากว้าง

“มนุษย์...แสดงว่าคุณไม่ใช่มนุษย์ไซโหมม” ตามเองก็แปลกใจเสียเองมนุษย์ที่ไหนจะผสมสีทองยาวเพื่อยขนาดนี้ได้

“ใช่ข้าไม่ใช่มนุษย์ข้าเป็นภูต” คำตอบของเขาก็ยังคงสร้างความแปลกใจให้แก่หญิงสาว ภูตคืออะไรในความคิดของญาดาวิ คงเป็นผีมัน

“ข้าไม่ใช่ผีข้ามีตัวตน”

“เหวอ คงเป็นผีที่มีตัวตนสินะเลยเรียกว่าภูต” อีกคนสรุปเอาเองอย่างง่ายดาย มองไปรอบๆบริเวณป่าพลันก็นึกได้ว่า ในตอนเช้าแบบนี้ก็ควรจะมีอาหารเช้า ความคิดนี้แล่นเข้าไปในหัวของญาดาวิ หรือว่าเขาจะกินเธอเป็นอาหารเช้า

“ข้ายังไม่หิวเจ้าไม่ต้องวิตกไปหรอก เมื่อวานข้ากินพวกกวางป่าไปแล้วอีกเจ็ดราตรีข้าถึงจะรู้สึกหิวอีกครั้ง” อึ้ง นั่นคือความรู้สึกของญาดาวิ กินข้าวมีอเดียวอิมไปจนถึงเจ็ดวันได้ ไร้ พระเจ้า! แล้วนี่เธอจะต้องกินแล้วอิมเจ็ดวันแบบเขาหรือเปล่านะ

“แต่เอ๊ะ! คุณ เอ่อ อสุเร ู๊ได้ยังไงว่าฉันคิดอะไรอยู่?” คิ้วทั้งสองข้างของญาดาวีแทบจะเคลื่อนตัวเข้าไปจับมือกันด้วยความมุงง

“ข้าอ่านความคิดของเจ้าได้ เพราะฉะนั้นไม่ต้องคิดว่าข้าจะไม่รู้ว่าเจ้าแอบตำซ้ำในใจแล้วก็หน ส่วนเรื่องอาหารมนุษย์ไม่เหมือนกับพวกข้ากินตามปกติของเจ้านั้นแหละ”

“หา! อ่านความคิดคนได้อีก เลิศชะไม่มี” อากาธาเหลืออกบังเกิดขึ้นกับหญิงสาวในโลกหน้า ภูตร้ายได้แต่ส่ายหน้าในท่าทางตะลึงงันของญาดาวี ก่อนจะตรงเข้าไปรั้งเอวบางของญาดาวีลอยละลือลงมาจกต้นไม้ นำพาหญิงสาวล่องอากาศไปยังบริเวณน้ำตกที่มีลำธารสีเขียวรวมกตอยู่ใจกลางป่าตีลามาร

“เจ้าลงไปอาบเสีย” เขาเอ่ยบอกคนที่เพ็งวางลงสู่พื้นดิน

“อ่า ฉันไม่มีชุดเปลี่ยน” ญาดาวีพูดขณะส่ายคาไม้ได้ละไปจากภาพความงามตรงหน้า

“ถอดชุดของเจ้าออกแล้วลงอาบ”

“ฮืม หา! โอโนๆ”

“ข้าสงสัยมากญาดาวี” ภูตอสุเรกอดอกจ้องหน้าของหญิงสาว

“อะไร” อีกคนก็หันกลับมาด้วยแววตาข้องใจไม่แตกต่างกัน

“คุณ ที่เจ้าชอบเรียกข้ามันหมายถึงอะไร” คำถามเปลี่ยนเรื่องถูกเอ่ยออกมาอย่างข้องใจ

“คุณ ก็แปลว่าท่านยังไงล่ะ”

“เช่นนี้เอง ไปไปอาบน้ำได้แล้ว”

“ไม่นะ อย่างนั้นคุณก็เห็นหมดนะสิ” สองฝ่ามือยกขึ้นปิดบริเวณทรวงอกเอาไว้ คล้ายกับว่าภูตร้ายจะมองทะลุเข้าไปเห็นรูปร่างของตัวเอง

“เหลวไหล! ภูตเช่นข้าไม่พิศวาสมนุษย์เช่นพวกเจ้าหรอกนะ ข้าจะเฝ้าอยู่บนต้นไม้นี้ใหญ่แล้วจะร้ายคาถาไมให้สิ่งมีชีวิตใดเข้าใกล้ลำธาร” เอ่ยจบร่าง

ของภูตสูเรก็ลอยลิ่วขึ้นสู่ท้องฟ้า ตรงไปหาดันไม้ใหญ่เพื่อรอคอยคนด้านล่าง
อาบน้ำตามลำพัง

คนที่กำลังยืนละล้าละลังอยู่บริเวณลำธารใสได้แต่เหลียวมองไปรอบ
ด้านอย่างหวาดหวั่น ญาดาววิโมหิจะทำอะไรในตอนนี อากาเรเหนียวเนื้อ
เหนียวตัวจากการทำงานหนักแล้วยังไม่ได้อาบน้ำ บวกกับการถูกพาดัวมายัง
โลกแสนพิศดารแห่งนี้ทั้งคืน ทำให้รู้สึกได้ว่าร่างกายหนักอึ้งไม่ปลดปล่อย

“เอวาระอาบก็อาบ” เมื่อสำรวจรอบๆบริเวณดีไม่พบสิ่งผิดปกติใด หญิง
สาวก็ทำใจกล้าเปลื้องผ้าออกจากร่างกาย แล้วหย่อนกายลงไปในลำธารใส

“เย็นสดชื่นจังเลย” คนสบายเนื้อตัวว่ายน้ำไปมาอย่างรื่นรมย์ใจ

“เฮ้ย!” ญาดาววิตกใจเล็กน้อยเมื่อรู้สึกได้ว่าเหมือนมีตัวอะไรว่ายผ่าน
ลำตัว หญิงสาวจึงรีบว่ายน้ำไปยังบริเวณโขดหินที่สามารถนั่งพักได้ และแล้วเจ้า
สิ่งที่เป็นปริศนาที่ปรากฏกายขึ้น นั่นก็คือฝูงปลาหน้าตาแปลกประหลาดที่ทยอย
ว่ายน้ำออกมาอวดโฉมให้ได้ชม

“ปลา?” แน่ใจนะว่าเจ้าตัวที่เห็นมันเรียกว่าปลา ญาดาวเฝ้าหน้าเข้าไป
จ้องใกล้ๆด้วยความแปลกใจ ปลาอะไรก็ไม่รู้มีตัวยาวราวหนึ่งไม้มบรรทัด ขนาด
เท่าท่อนแขนที่แปลกมากสำหรับหญิงสาวก็คือ ปลาเหล่านี้ลำตัวใสแจ๋วจน
มองเห็นอวัยวะภายในได้หมด อัจฉรย์ใจยิ่งกว่าตรงที่พวกมันมีปีก และปีกก็ยัง
มีสีสัมผัสใสน่ารักตัดกับความโปร่งใสของลำตัว

“ฮือ!” ญาดาวลองคีน้ำใส่พวกปลามีปีก ด้วยความตกใจทั้งหมดพากัน
กระพือปีกสีสวยขึ้นไปบนอากาศเสียอย่างนั้น

“โอ้ๆ ไม่ต้องกลัวนะจันแค่ล้อเล่นลงมามีน้ำเล่นเหมือนเดิมนะ” ญา
ดาวก็กวักมือเรียกพวกปลาที่บินอยู่เหนือลำธาร แวดตาของพวกมันแต่ละตัวบ่ง
บอกว่าไม่ไว้วางใจ

“นะมามะ” คราวนี้เหมือนจะมีการหารือกันเฉพาะกิจ ปลามีปีกทุกตัว
บินเข้าไปรวมกลุ่มกัน ก่อนจะตัดสินใจลงมายังลำธารเช่นเดิม

“ดีกันนะ” คนในน้ำยิ้มต้อนรับอย่างยินดี คราวนี้ญาติาวีไม่กล้าแก้งพวกมันอีกต่อไป

หญิงสาวหนึ่งคนกับเหล่าปลาทั้งฝูงต่างผลัดกันว่ายวนไปมาอย่างหรรษา มีบางครั้งที่ญาติาวีแวะพักอยู่ตรงโหนดหินพวกมันก็จะแวะเวียนมาทักทายคล้ายเชื้อเชิญให้ว่ายน้ำอยู่เป็นระยะ สายตาของหญิงสาวคอยมองส่องขึ้นไปยังต้นไม้ใหญ่อยู่บ่อยครั้ง แต่ครั้งก็จะเห็นเพียงแผ่นหลังหนา กับชายเสื้อของเขาลิวว่อนอยู่บนนั้น ความรู้สึกอุ่นใจแปลกๆ ก่อเกิดขึ้น อย่างน้อยภูตอสูรก็ไม่ได้พิศวาสมนุษย์ดังคำที่เขาเอ่ยออกมาจริงๆ

ญาติาวีว่ายน้ำจวนเหนือแต่ก็ไม่รู้สึกว่าจะอยากจะขึ้นเลยแม้แต่น้อย ยิ่งได้แช่ก็ยังรู้สึกเพลิดเพลินใจ หญิงสาวนั่งฟังกำแพงโหนดหินแล้วเหยียดท่อนขาทั้งสองข้างออกไปด้านหน้าอย่างหมดแรง มีปลาบางตัวที่เห็นว่าญาติาวีไม่ยอมว่ายน้ำต่อจึงได้เข้ามาตักปิกใส่น้ำเป็นการชวนเชิญ

“ไม่เอา” คนถูกตักน้ำใส่สายหน้าไปมา คราวนี้มากันนับสิบตัว พร้อมใจกันกระพือปีกตักน้ำใส่คนที่นั่งเหนืออยู่

“บอกว่าไม่ว่ายน้ำแล้วใจเค้าวินอะไร” เสียงเข้มแกมดุเล็กน้อยทำให้พวกมันหยุดกระพือปีกแล้วหันไปหารือกันทางสายตา ก่อนจะมองไปยังหญิงสาวที่กำลังหลับตาพริ้มอยู่

“อิม” คนหลับตารู้สึกสบายเนื้อตัวอย่างบอกไม่ถูก เหมือนมีอะไรบางอย่างมาคลอเคลียผิวกาย ความรู้สึกชัดเจนขึ้นเรื่อยๆ กับความสิ้นเย็นสบายที่แนบไปทุกสัดส่วนของร่างกาย

“หืม?” ทุกสัดส่วน! เปลือกตาถูกเปิดขึ้นในทันที และสิ่งที่ญาติาวีเห็นก็คือ ปลาแต่ละตัวกำลังนบล่าตัวของมันลงกับผิวกายของเธอ บางตัวก็ลึ่งไปมาเหมือนการหวดสปากก็ไม่ปาน

“อ๊ะๆ ตรงนั้นไม่ได้” นิ้วชี้จิ้มต้นหัวเจ้าตัวที่กำลังจะเลื้อยมายังทรวงอกอิมของตัวเอง หญิงสาวเห็นว่ามันจะเข้าขั้นแปลกๆ เกินไป จึงได้ปิดเจ้าพวกปลา

เหล่านี้ให้ออกจากร่างอย่างนุ่มนวล แล้วรีบก้าวขึ้นจากลำธารเพื่อสวมใส่เสื้อผ้า สายตากก็แวดระแว้งไปรอบด้าน เมื่อจะมีสิ่งมีชีวิตใดโผล่หน้าเข้ามา ในตอนที่เธอกำลังจะรำอ่ามอยู่แบบนี้

แต่กลับไม่มีสิ่งใดหรือตัวอะไรโผล่เข้ามาอย่างที่นึกคิดเอาไว้ก่อนหน้านี้ คงเป็นภูตอสูรที่ท่องคาถาป้องกันเอาไว้เป็นอย่างดีที่เขาบอกในตอนแรก คิดไปคิดมา ภูตาวีก็ก็นึกอยากขอบคุณเขาอยู่เหมือนกัน

“นี่คุณลงมาได้แล้ว” เสียงตะโกนดังขึ้นไปยังคนที่อยู่ไกลราวตึกสามชั้น หากเป็นโลกในยุคปัจจุบันคงไม่ได้ยินอย่างแน่นอน แต่ว่าภูตที่นั่งอยู่ก็หันหลังกลับมามองพร้อมกับลอยดิ่งลงมาหาหญิงสาวบนพื้นดิน

“ข้านี้คิดว่าเจ้าจะตายคาน้ำไปเสียแล้ว” ภูตร้ายประชดคนที่เอาแต่ห่วงเล่นน้ำจนไม่รู้เวลา

“ปากรินันท์พูด” ภูตาวีค้อนขยับให้เอียงเล็กน้อย

“คนอะไรเล่นกับปลาอยู่ได้เจ้านี้มัน ข้าไม่รู้จะพูดยังไงแล้ว” ยามนี้ภูตร้ายนึกหงุดหงิดใจยิ่งนัก นี่เราพานางมาเป็นภรรยาหรือเปล่านั้นไม่รู้

“แล้วจะให้ฉันเล่นกับอะไรล่ะ ดูพวกมันสิน่ารักจะตายไปอีกห้าหมื่นปี ช้างหน้าไม่มีหรือปลาพวกนี้นะ นี่ควรจะเป็นสิ่งมหัศจรรย์ของโลกลำดับที่แปดด้วยซ้ำไป” พูดไปก็โบกมืออำลาพวกปลาที่บินเกาะกลุ่มขึ้นสู่ท้องฟ้าด้วยสีหน้ายิ้มแย้ม

“ว่าแต่พวกมันจะไปไหนกัน ไม่อยู่ในน้ำหรือยังไง” ยังมีการตั้งคำถามเพิ่มอีก

“พวกมันจะออกท่องเที่ยวในช่วงกลางวัน คำๆก็จะกลับมาที่น้ำตกนี้เอง” คนตอบแสดงสีหน้า เข้มระอาเต็มทน

“นี่” อีกคนก็เดินเข้าไปกระแะเหมือนจะอ้อนขออะไรบางอย่าง

“อะไรของเจ้า” ภูตอสูรเบี่ยงกายนี้นคนที่กำลังเกาะดินแดนของตนเองเอาไว้ พร้อมกับสีหน้าเหมือนจะร้องขออะไรสักอย่าง

“พาดันกลับกรุงเทพฯ เอะนะ อยู่ที่นี่ก็ไม่มีประโยชน์เป็นอาหารก็คงไม่อร่อยหรอกนะ...นะ”

“เจ้านี่ก็พูดไม่รู้เรื่อง ช้าบอกแล้วไงว่าเส้นแห่งกาลเวลาปิดลงแล้วตลอดกาลเจ้าไม่สามารถกลับไปได้”

“แล้วใครใช้ให้พาด้ามาล่ะ” อาการองแงเป็นเด็ก ๆ เกิดขึ้นกับญาดาวิ จะทำยังไงกับชีวิตดีหากว่าต้องติดแข็งอยู่ที่นี่ไปตลอดกาล

“อย่ามาพูดไม่รู้เรื่องญาดาวิ ยังไงเจ้าก็ต้องอยู่ที่นี่และเดินทางไปพร้อมกับข้า” เหตุผลใดก็รู้อย่างไรก็ไม่อาจล่วงรู้ได้ แต่เมื่อได้นางมาด้วยแล้วก็ต้องพาไปด้วยเท่านั้นเอง

“ไม่! ญาดาวิเซ็ดหน้าอย่างตื้อตึง

“ก็ดี จันช้าไปนะ” ร่างของญาดาวิลอยลิวขึ้นสูงเบื้องบนแล้วสับหายไป ต่อหน้าต่อตาของหญิงสาว

ญาดาวิถึงกับอ้าปากค้างเอื้อมมือออกไปคล้ายจะคว้าอะไรบางอย่าง ปากที่เหมือนจะร้องเรียกก็ไม่มีเสียงใดเสียดลอดออกมา

“คนบ้า! ทิ้งเค้าได้ยังไง” เสียงแหลมตะโกนลั่นป่าตีลามาร มองไปทางไหนก็เจ็บบั่นจนน่ากลัว ญาดาวิก้าวเท้าไปด้านหน้าสองก้าว ก่อนจะเดินถอยหลังอีกสองก้าว มองไปด้านซ้ายด้วยความไม่ไว้วางใจ แต่เมื่อไม่รู้จะไปทางไหนจึงจำต้องก้าวไปด้านหน้าอย่างไม่รู้ทิศทาง

เสียงดังคล้ายสัตว์ป่าวิ่งผ่านไปมาอยู่เป็นระยะ เรียกเสียงร้องวิ๊ดว้ายจากญาดาวิอยู่เรื่อยไป หญิงสาวเดินออกห่างจากน้ำตกใจกลางป่าตีลามารไปเกือบห้าร้อยเมตร ก็ยังไม่พ้นป่าใหญ่หรือเห็นที่โล่งเตียนแต่อย่างใด

“ว้าย!” เสียงร้องด้วยความตกใจเรียกให้คนที่แอบลอยตัวตามหลังมาเจ็บบๆ ต้องโผล่หน้าออกมาดู พบเห็นสิงโตตัวเชื่องกางปีกจ้องดูญาดาวิด้วยความสนใจ ญาดาวิส่งกระแสดิจิตไปขู่มันทางมโนนึกแค่นั้นเจ้าสิงโตติดปีกก็บินหนีไปด้วยความกลัว

“สงสัยมันจะกลัวคน” เมื่อเห็นสิงโตบินจากไปแบบนี้ญาดาวีก็ดีซลุม
เอาเอง

“นี่ นี่” คนแอบหลังต้นไม้ได้แต่หัวเราะอยู่ในลำคอ จ้องมองดูหญิงสาว
เดินตรงไปด้านหน้าอย่างเสียบๆ

อาการเสียวสันหลังเกิดขึ้นกับญาดาวีเป็นระยะ บ่อยครั้งที่หญิงสาว
จะต้องหันไปดูด้านหลัง เพื่อว่าจะมีตัวอะไรโผล่ออกมาให้ตกใจอีก ความ
หวาดระแวงคล้ายบางสิ่งบางอย่างอยู่ด้านหลังเกิดขึ้นอยู่ตลอดเวลา แต่ก็ไม่รู้จะ
ทำอย่างไรนอกจากจะเดินต่อไปเรื่อยๆ กระทั่งมาหยุดเหนี่ยวอยู่ที่ต้นไม้ใหญ่
แห่งหนึ่ง

“ภูตบ้านนี้ใจดำกล้าทั้งผู้หญิงตัวเล็กๆให้หลงป่าได้ยังไง” เสียงบ่น
ค่อนข้างดัง ญาดาวีไม่ชอบให้รอบข้างเสียบ ได้ยินเสียงสัตว์แมลงตัวเล็กก็
กล่อมประสาทให้หวาดกลัวอยู่เรื่อย หาว่าไม่ว่าคนที่ถูกต่อว่ากำลังยืนยิ้มอยู่
ด้านบนศีรษะของตัวเอง

นั่งฟังหลังกับต้นไม้ใหญ่ไปได้สักพักปากของญาดาวีก็เริ่มเบะออก ใน
ใจคิดกลัวไปต่างนานา เจ้าสัตว์ประหลาดทั้งหลายพร้อมจะโผล่หน้าออกมาได้
ทุกเมื่อ แล้วถ้าถูกมันจิกทั้งร่างออกเป็นชิ้นๆ ก็คงจะเจ็บอยู่ไม่น้อย แล้วถ้าหาก
ถูกพวกมันกระหึบจนแบนจมธรณีก็คงจะ...

“ฮือ ฮือๆ” ยิ่งคิดก็ยิ่งกลัว ญาดาวีปล่อยเสียงโฮออกมาลั่นป่า ภูตที่
อยู่ด้านบนของต้นไม้ใหญ่เหลือบมองลงมาด้วยแววตาไหววูบเล็กน้อย

“ฮือๆ” ทว่าเสียงร่ำไห้กลับดังขึ้นเรื่อยๆ ไม่ยอมหยุด แต่คนใจแข็งก็ยังไม่
ยอมลงมาเสียที เสียงร่ำไห้ดังอยู่สักพักใหญ่ก็เบาเสียงลงกระหึบเสียบสนิทลง
ไปในที่สุด ด้วยความสงสัยคนบนต้นไม้จึงค่อยๆ ลอยตัวลงด้านล่างอย่างช้าๆ
ภาพที่ได้เห็นทำให้ภูตร้ายถึงกับหลุดหัวเราะออกมาเบาๆ คนที่ร้องไห้จะเป็นจะ
ตายเมื่อครู่กลับหลับสนิทของโคนต้นไม้ไปเสียอย่างนั้น เขาหันหน้าหนีไปด้านข้าง
เพื่อที่จะแค้นหัวเราะออกมาอีกครั้งหนึ่ง ด้วยอดที่จะชำต่อสภาพตรงหน้าของ

หญิงสาวไม่ได้ ญาคาวีสามารถหลบหนีทไปทั้งน้ำตายังคิดเป็นคราบตรงแพขน
ตา เสียงสะอื้นไ้ยังสะท้อนขึ้นจากอกอยู่เป็นระยะ

‘แบบนี้ข้าจะทิ้งเจ้าลงวีญาคาวี’ คิดแล้วก็ตรงเข้าไปหาคนที่นอนหลับ
อยู่ พร้อมกับรื้อนร่างของนางขึ้นมาพาลอยล่องออกจากป่าซิลามารไป

‘อสูรมือเท้าเขาสีชมพู!’ เมื่อเขาตระหง่านมีปากออกห่างหญิงสาวก็รีบเอื้อมเตือนสติเธอถึงห้าสาม
ดวงพรกสื่อแฉกเงื้อมมือของคนค้ำยันบ่งบอกอีกเขาเองก็เสียใจ

‘อสูร!’ เสียงร้องดังลั่นอีกครั้ง เมื่ออาวรณ์ถูกดึงออกจากกาย ญาคูศรนี้ก็ตกใจหลุดจาก
เนื้อตัวสิ้นทงด้วยควมกลัว

‘แบบนี้ไม่เอานะอสูร!’ หญิงสาวสาธยายหน้าหงาย

‘ญาคูศรหรือยาร่อง’ แม้จะถูกครอบงำด้วยคำมั่นของร่างกาย

แต่จิตใจบางส่วนก็ยังรับรู้อยู่บ้าง

‘จะร้อง! ใครใช้โหมวกแก้วแก้วฟ้าโหมละ’ เจ้าของวิมมีปากสิ้นความสิ้นเสียงดัง

สองฝ่ามือน้อยพยายามยกขึ้นปิดทรวงอวของตัวเอง

ภูตอสูรมือไหวเล็กน้อยขามต้องเอื้อมออกไปรั้งข้อมือของอีกคน

แล้วกดแนบไว้เหนือศีรษะตามเดิม

‘ไม่ได้หรอกจะทำญาคูศร! แต่ว่า...’